

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. гр. Димитровград, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДИМИТРОВГРАД в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър Вл. Петров

при участието на секретаря Пламена Ст. Дянкова
като разгледа докладваното от Петър Вл. Петров Гражданско дело №
20225610100546 по описа за 2022 година

1. Предявен е иск с правно основание чл. 79, ал.1 от ЗЗД, вр. чл. 237, ал.1 от ТЗ.
2. ИЩЕЦЪТ- „УНИКАТ” ЕООД сед. гр.Стара Загора, ЕИК: 123134493 в исковата си молба твърди, че с ответника са страни по договор от 20.03.2018 г. за изработка с материали на клиента(ишлеме). По силата на този договор ищецът периодично предоставял на ответника големи рула хартия(тишу), а ответникът посредством специална апаратура чрез нарязване произвеждал различни продукти от хартия. В началото страните уреждали изпълнението по договора с приемо- предавателен протокол, в последствие започнали да фактурират предаваната суровина и п получаваната след изработката готова продукция, като счетоводно отношенията се уреждали чрез плащане или приспадане на насрещни задължения. По фактура №10/31.05.2018 г. нямало плащане от страна на ответника, нямало приспадане на задължения на ищеца, защото такива липсвали. Така ответникът дължал сумата от 7149.60 лева, която оформяла доставка на тишу 325 кг. По 2 лв/ кг за тоалетна хартия; тишу 2090 кг. За салфетки 2 лв./ кг.; и тишу за кухненски ролки 564 кг. По 2 лв./ кг., но продукцията не била изготвена и не била предадена на ищеца, съгласно договора. Моли от съда да постанови решение , с което на посоченото основание да бъде осъден ответникът да му заплати сумата от 7149.60 лева по фактура №10/31.05.2018 г., ведно със законна лихва върху нея от подаване на исковата молба и разноски.
3. По делото се явява представител, който поддържа претенцията В писмено

становище се изнасят подробни аргументи, в подкрепа на твърденията.

4. ОТВЕТНИКЪТ- „ И. комерс „ ООД, гр. Пловдив в писмен отговор оспорва иска. Твърди, че имало смесване на продажба с изработка, което рефлектирало върху собствеността на продукта. За периода 20.03.2018 до 30.01.2019 г. имало доставка последно до 31.05.2018 г. 27880 кг. Тишу, обратно е получил 20 588 кг. готова продукция до 30.01.2019 г., върнати били 2399 кг. тишу поради некачествено съдържание ,прихванати били 7342 кг към ответника плюс технологичен отпадък от 1200 кг. Промяната в договорните отношения е настъпила на 01.06.2018 г. , тъй като на склад при ответника имало 27880 кг. суровина, не е започнало предаване на готов продукт, липсвало и заплащане на изработено. След 31.05.18 г. се установявало точно изработената стока и размера на дължимата изработка за ответника. Ответникът издал пет фактури, които били приети от ищеца-прихванати, това бил установения механизъм, при който не е имало плащане за извършена работа на ответника , а чрез прихващане на остатък – в случая тишу от 7 342 кг. По тези причини моли от съда искът да бъде отхвърлен- немало покупко – продажба и доставка на стоки и на второ място- задължението е изпълнено. Евентуално прави възражение за прихващане с твърдение , че задължението към ищеца било погасено по механизма, изложен в отговора.
5. В с.з. чрез представител оспорва претенцията. Депозира писмена защита и допълнителна такава. Освен всичко по- горе , твърди нищожна сделка, моли за отхвърляне на иска и присъждане на разноски. В допълнителната защита излага анализ на фактите, поддържа позицията си.

Съдът намира:

Приложим закон.

6. Закон за задълженията и договорите(ЗЗД)

79. Ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът има право да иска изпълнението заедно с обезщетение за забавата или да иска обезщетение за неизпълнение.

258. С договора за изработка изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо, съгласно поръчката на другата страна, а последната - да заплати възнаграждение.

7. Търговски закон(ТЗ)

Чл. 327. (1) Купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката или на документите, които му дават право да я получи, освен ако е уговорено друго.

По фактите.

8. На 20.03.2018 г. страните по делото са сключили договор за изработка с материали на възложителя(ишлеме), ищецът- като възложител, ответникът- като изпълнител. По силата на този договор изпълнителят се задължил на свой риск и по поръчка на възложителят да изработи следното : тоалетна хартия , домакински ролки, салфетки и др. продукти от хартия по конкретна заявка с размери и брой , подаван устно(чл.1, ал.1). Възложителят предоставял на изпълнителя изходни суровини и материали за изпълнение на поръчката, а именно- тишу, описани по количество и размери в съответните приемо- предавателни протоколи, а изходната суровина се приемала с такива протоколи, в които се описвало количество и стойност на предадена суровина. Липсвал транслативен ефект на собственост при това приемо – предаване. Предаденото, независимо, че било във фактическата власт на изпълнителя продължавало да е собственост на възложителя(чл.2). В чл. 3 било уговорено и възнаграждение, което възложителят дължал на изпълнителя за изработка на продукта. То се формирало по следният начин: преди реализация на изработеното – в срок до 60 дни сума, представляваща себестойността на услугата по ишлеме, за която сума изпълнителят издавал фактура след плащане; след реализация на изработеното – в срок до 30 дни от реализацията, сума представляваща 50% (текста- поправен ръкописно с подпис) от реализираната чиста печалба от възложителят, за която сума изпълнителят издава фактура след плащане. По силата на чл. 4, изпълнителят поемал задължения, подробно описани, свързани с изготвяне на продукцията. Длъжен бил в срок от 7 дни да извърши работата по заявката , годна за предназначение(чл.5). Освен това предоставял график на възложителят за времето и сроковете, през които ще изработи и предаде продукцията , като възложителят можел да проверява по всяко време това , . без да пречи на работата(чл.6). Възложителят имал задължение в срок от 3 дни след получаване на писмено уведомление от изпълнителя, да приеме извършената работа с приемо- предавателен протокол, подписан от двете страни или техни представители, като е длъжен да прегледа работата и да направи съответни възражения. При скрити недостатъци възложителят в десетдневен срок следвало да съобщи на изпълнителя за това(чл.10). Възложителят се задължавал да заплати на изпълнителят възнаграждението по чл. 3 , съобразно приетата част от работата. Договорът се прекратявал от възложителят с 10 дневно писмено предизвестие, ако при проверките било констатирано нарушение, което изпълнителят не е отстранил; от възложителят- до приключване на изпълнението

с писмено предизвестие от 3 дни при наличието на основателна причина, като заплати на изпълнителят направените разходи, извършената работа и печалбата, която той би получил от изпълнението на работата; ако фирмата на изпълнителят бъде обявена в несъстоятелност; и от изпълнителят с писмено предизвестие от 10 дни, когато възложителят не изпълнява задълженията си по чл. 3 (чл. 13). Страните уговорили клаузи за отговорност при прекратяване на договора- чл. 14, както и право на всяка от тях да претендира обезщетение за вреди, в случай на пълно или частично неизпълнение- чл. 15. Страните уговорили в чл. 16, че плащанията по този договор се извършвали в определения срок в брой или по банкова сметка- чл. 16. Всякакви изменения в настоящия договор се извършвали по взаимно съгласие на страните в писмена форма. Същата форма се прилагала и по отношение съобщенията между страните, при упражняване на правата и изпълнение на задълженията по настоящият договор.

9. Видно от извадка от ТР, ответникът имал основна дейност производство на хигиенно – санитарни изделия.
10. Представена е фактура № 0000000010/31.05.2018 г., издадена от ищеца , с получател- ответникът, без посочено основание на сделката за стока: тишу т.х. 325 кг. По 2 лв/ кг; тишу 2090 кг. За салфетки 2 лв./ кг.; и тишу за кухненски ролки 564 кг. По 2 лв./ кг., общо на стойност от 7 149.60 лева, с плащане- превод по сметка. Тя е придружена със стокова разписка за продажба на стоки за същото количество и вид стока № *****/ 06.06.18 г.
11. Ответникът е представил като доказателство копие от нотариална покана, рег.№ 3156, т.1, № 176 по описа на Нотариус рег.№ 705, с която управителя на дружеството – ищец уведомява управителят на дружеството ответник, че от 20.03.18 г. работели повече от година по договор, като ищеца доставял суровина, а ответника- изготвял продукцията, в хода на изпълнението предоставяли тишу с приемо- предавателни протоколи, по същият начин ответника предоставял готовата продукция, в следствие обаче променили тази практика, като издавали фактури на стойността на тишуту, а ответника- фактури за изготвената продукция, по тази причина ответника имал задължения, формулирани и с двата вида документи.
12. Ответникът предоставя приемо – предавателен протокол за изготвени от него салфетки и др. в период от 16.05.18 г. до 13.06.18 г., протокола е подписан двустранно; фактури от 26.06.18 г., 27.12.18, 28.12.18 г., 12.01.19 г., 30.01.19 г. отново описващи продукцията, с получател – ищеца.

13. По делото, в периода, когато е водено под № 3322/19 г. по описа на РС- Стара Загора е назначена експертиза в състав в.л. Велев. Той е депозирал заключение , в отговор на поставените въпроси посочва, че при изработка на 27880 кг. тишу технологичен отпадък за салфетки и домакинска /кухненска ролка отпадъкът бил 741 кг. Няма данни за бракувана продукция по делото.
14. За да бъде изготвена тази експертиза, освен всичко друго по делото , ищецът е представил приемо- предавателни протоколи от 24.02.18, 30.04.18г(два различни), 14.05.18г., 09.05.18 г., където са отразени количества и отделна цена на тишутото.
15. В с.з. на 09.06.20 г- в.л. Велев поддържа заключението си . Устно заявява, че Тишутото представлява цяла ролка, дълга 1.65, която е перфорирана и е направена на диаметър, от който се нарязва крайният продукт. При изрязването се фиксира на ширина 9 см. по стандарт в България, но в договора няма записано каква е ширината. Тъй като се твърдяло , че машините не били налични, използвал общодостъпна информация. Не било логично фабрично навита ролка с ширина 16.5 да се прави на по- малка, безсмислено е от 500 кг. ролка да се прави на 225 кг.
16. Отново пред този състав на съда и под този номер на делото е била назначена икономическа експертиза в състав в.л. Стоянова. Проверката е насочена основно към фактура № 0000000010/31.05.2018 г., издадена от ищеца; договора за ишлеми; фактури №№ 1...1/ 26.06.18, 56/27.12.18 и 64/31.01.18 , с издател ищеца и получател – ответникът; фактури №№ 1744/31.05.18, 1915/26.06.18, 1916/ 28.12.12, 1917/ 12.01.19 и 1918/19 г. с доставчик- ответника, получател- ищеца
17. Заключение е, че от извлечение за периода 01.01.19 до 31.12.19 г. от сметка 411 клиенти на партия на ответника е било записано , че ищецът имал вземания по процесната на делото фактура в общ размер на 0 лева, като задължението е прехвърлено по сметка 444- съдебни спорове, като операцията е в съответствие с изискванията на закона за счетоводството. Фактурата била описана в дневник на покупките и декларирана по ЗДДС, като ответникът е ползвал данъчен кредит. Общият сбор на предоставената от ответника продукция от ответникът е 20577.08 кг. по фактури, плюс 2399 кг. по протокол и 1200 кг. по кантарни бележки- общо 24176.08 кг. Общият размер на материалите по проверените от вещото лице фактури- от ищеца- бил 7342.20 кг. Това заключение е докладвано от експерта и прието в с.з. на 09.06.20 г.
18. Събиране на относими доказателства е извършено, когато делото е преминало в

РС- Хасково и се е разглеждало под № 1139/21 г.

19. Пред този съд ответникът представя документация, която е била обект на изследване от вещите лица.
20. В с.з. на 20.09.21 г. са разпитани свидетели. Св. Ив. И. твърди, че работел като продавач- консултант при ищеца от 2018 г. до настоящия момент. Знаел за уговорка за докарване на тишу при ответника от ищеца- големи ролки хартия, от които се произвеждала тоалетна хартия и салфетки. Уговорката била тишутото да се откарва в база на ответника в с. Долна махала, където те ще го обработват, а после ищеца взема готовата стока от там. Лично свидетелят е ходил да разтоварва, тъй като било трудоемко Най- малко 10- 15 пъти е ходил до тази база В началото ответника издавал разписки за доставеното тишу, но после данъчното им казали, че трябвало да правят фактури. Така след този съвет карали стоката, правили фактура, съответно- вземали стока и от обратната страна също издавали фактури. Във времето се извършвало прихващане по фактури или било налице плащане по банков път. Стоковите разписки ги правили прогнозно, тъй като не знаели точно кога ще бъде транспортирано тишутото. Транспорта бил собствен на ищеца до там и обратно. . При предявяване на фактура № 0000000010/31.05.2018 г., издадена от ищеца свидетелят заявява, че подписа на „съставил“ е негов, а на получател- на управителя на ответното дружество. При предявяване на фактури № 0000000010/31.05.2018 г., издадена от ищеца; договора за ишлеме; фактури № № 1...1/ 26.06.18, 56/27.12.18 и 64/31.01.18 не разпознава свой подпис. Предполага, че имало случаи, когато не е носел фактура при доставка на тишу , но после това се оправяло. Твърди още, че подписа на договора за ишлеме е негов от името на ищеца, защото имал пълномощно от управителя на дружеството. Корекцията с ръкописен почерк била направена от него и вероятно това бил и неговият подпис. Причината за корекцията била , че имало известен спор между управителите на дружествата по телефона, била направена „ в движение“. Всъщност двамата управители в началото на 2018 г. били в добри отношения, всяка събота и неделя лично свидетеля с управителя на дружеството – ищец ходели в с. Долна махала и дори му оправяли водата и тока.
21. Вторият свидетел е син на първият- св. Ст. И.. В общи линии потвърждава изнесеното от баща си, че последният работел при ищеца, че доставял тишу при ответника, че той му помагал за това. Доставянето, при което и самият свидетел участвал било с автомобил на ищеца. Стоката била тежка, едното руло било 400- 500 кг. Присъствал е на предаване и приемане по документи, които се

подписвали. Не знаел, дали ответникът е проверявал доставеното.

22. Съдът в производството по делото под № 1139/21 г. е назначил две експертизи с едно вещо лице- г- н П.. В първото от тях заключава, че ищеца като доставчик е доставил на ответника – като получател 10321.20 кг. тишу на стойност от 2477.78 лв. за периода от 31.05.18 до 31.01.19 г. Ответникът е издал на ищеца готов продукт с тегло от 20577, 08 кг. на стойност от 21593.98 лв.- сумите са с ДДС. Ищецът счетоводно е оформил плащане от ответника в размер общо на 17621.19 лв. по банка, а по справка от ответника- 21593.99 лв., от които 17621.19 лв. по банка и 3972.80 лева в брой , РКО и банкови бордера за плащане не били представени. Проверявайки приемо- предавателните протоколи, вещото лице заключава, че според тях ищецът е предал на ответникът 27880 кг. суровина тишу, но е фактурирал общо 10321.20 кг., т.е. разликата е 17558.80 кг. Установено по документи е връщане на тишу и отпадък общо от 4340 кг. Ответникът е доставил стока от 19184.92 кг. по приемо- предавателни протоколи. Фактурирал е общо 20577.08 кг. стока за 21593.98 лева с ДДС Вещото лице е констатирал разлики между предадена продукция- стока по приемо- предавателни протоколи и фактури за предадена продукция, общо от 1392.16 кг. При съпоставка между издадени фактури за доставка на суровина от ищеца и издадени фактури от ответника за предадена продукция , първата сума е 24770.78 лева , втората- 21593.98 лв., т.е. – разлика от 3176.80 лв. с ДДС. По фактури била предадена 7342.20 кг. тишу на обща стойност 17621.18 лв. с ДДС, без фактура № 0000000010/31.05.2018 г., издадена от ищеца. По фактури е предадена 19457.08 кг. стока от ответникът на ищеца общо за стойност от 17621.18 лв. с ДДС, без фактура № 0000000010/31.05.2018 г., издадена от ищеца и без фактура 1744/31.05.18 за 1120 кг стока на стойност 3972.80 лв.
23. В допълнителното си заключение , в.л. П. посочва, че при съпоставка по пет основни характеристики- вид/ артикул, размер, период, страни и сума между фактури с получател Кастро-К ЕООД и приемо- предавателни протоколи и фактури, издавани между страните по това дело се установявало : по фактура от 30.05.18 г.- тишу т.х. 408 бр. на стойност от 459 лв. без ДДС; от 31.05.18- тоалетна хартия – 408 бр. за 459 лв. без ДДС; фактура от 30.05.18 г. тишу т.х. Диксън- 300 бр. на стойност от 295 лева без ДДС и фактура от 31.05.18 г. - тишу т.х. Диксън- 300 бр. на стойност от 295 лева без ДДС; по фактура от 29.05.18- тишу салфетка 650 на стойност от 2556.67 лева без ДДС и фактура от 31.05.18 г. – салфетка 33/ 33- 2600 бр. на стойност от 2556.66 лева. Описани във фактура от

30.05.18 г. 360 бр. тишу кухненска ролка от 810.00 лева нямало съпоставимост с приемо предавателни протоколи. В протоколи от 22.05 и 30.05.18 г. били описани следните стоки: 408 бр. ТХ; 300 бр. ТХ Диксън и 2600 бр. салфетка. Те били описани във фактура 1915/26.06.18 г. – 408 бр. тоабетна хартия за 142.80 лв. ДДС, 5580 бр. – тоалетна хартия Диксън и 5700 бр. салфетки 33/33.

24. В.л. П. докладва заключенията си в с.з. на 22.11.22 г. и ги поддържа. В един обстоен разпит, вещото лице основно не може да отговори на допълнителни въпроси, зададени от адвоката на ответника, на двата въпроса на адвоката на ищеца отговорите му нямат значение по делото.
25. Назначена е тройна счетоводна експертиза от РС- Хасково . Представят заключение, според което ищецът като доставчик и възложител е издал на ответникът като получател и изпълнител , общо 10321.20 кг. тишу и 720 бр. Z кърпа за 24 770.78 лева с ДДС за периода от 31.05.18 до 31.01.19 г. Ответникът е издал на ищеца общо 20577.08 кг. стока за 21593.98 лв. за същия период. Това е осчетоводено при ищеца. При ответникът по фактура № 0000000010/31.05.2018 г. салдото било кредитно със сума в размер на 7149.60 лева, т.е. по фактурата нямало плащане или прихващане и е налично задължение, докато при ищеца то е осчетоводено по сметка – вземания по съдебни спорове. Получено количество тишу по фактури- 10321.20 кг. Предадена готова продукция по фактури- 20577.08 кг. Получено тишу по протоколи- 27880 кг. Предадена продукция по протоколи- 16340.92 кг. Върната суровина и технологичен отпадък- 4340 кг. Нямало съответствие на предадени материали по приемо- предавателни протоколи и фактурирани такива. Нямало съответствие между предадена готова продукция и фактурирана такава. По фактури била предадена 7342.20 кг. на обща стойност 17621.18 лв. с ДДС от ищеца на ответника. В това количество не влизало описаното във фактура № 0000000010/31.05.2018 г. 2979 кг. тишу на стойност от 7149.60 лв. По фактури било предадено 19457.08 кг стока на обща стойност от 17621.18 лв. с ДДС, без фактура № 1744/31.05.18 за 1120 кг. стока на стойност 3972.80 лв. с ДДС. Сумите по насрещните фактури- без посочените две- били прихванати и разликата била от 0.01 лв., прихващането е било извършено по стойности. Това заключение е прието от настоящия състав на съда в последното с.з. по делото.
26. По делото бяха събрани множество други доказателства, които съдът не обсъжда и не взема предвид при постановяване на настоящото решение по мотиви, изложени по- долу.

По процеса.

27. Преди изнасяне на мотиви по същество на спора, съдът трябва да изложи някои съображения, свързани с процеса.
28. Това се налага най- вече поради депозирано искане от представителя на ответника за възобновяване на производството и отвод на настоящият съдия.
29. По принцип произнасяне по процесуални искания се дължи с определение, защото в него не се обсъждат въпроси, присъщи за решението според чл.236 от ГПК. Случаят е малко по- различен и заслужава отговорът на този съд да бъде инкорпориран в настоящото решение.
30. По отношение на искането за възобновяване на делото, съдът намира същото за неоснователно, тъй като по делото са събрани достатъчно доказателства, за да бъде постановен акт по същество и нищо в повече не е необходимо да бъде разисквано, още повече това се отнася до предложените от адвоката на ответника допълнителни действия.
31. По отношение искането за отвод на председателят на състав, което е направено в искане от 08.02.23 г. и в писмена защита- допълнение от 14.02.23 г., същото е неоснователно и се оставя без уважение от този състав на съда.
32. Това е така, защото отказ за събиране на доказателства направен от съда, само по себе си не насочва към основанията на чл. 22, ал.1 от ГПК. Неудовлетворяване на субективното впечатление на дадена страна за начина, по който се установява истина и в по- далечен план – несъобразяване с нейното (на страната)усещане за справедливост, също не сочи към пристрастност/ предубеденост.
33. Този съд не е демонстрирал по никакъв начин , че исканията на ответника са тенденциозно оставени без уважение.
34. Допълнително липсват основания самият съдия да се чувства предубеден или пристрастен към която и да е страна по делото.
35. Следва да се обърне по- задълбочено внимание на последното предупреждение на ответника- ако не се уважи поредното направено искане за справедлив процес, ще се обърне към широката общественост, съдебните ръководни органи, Европейски институции и др. .
36. Предварително трябва да се спомене, че този състав на съда никога не е допускателно обсъждане на процесуално поведение на дадена страна критично в акт по същество. Случаят обаче е различен и има повод за поднасяне на виждането на съда по проблема, повод, който е особено важен за този съд, а самите мотиви са в полза не само за конкретният съдия , който ги прави, а на правосъдието изобщо, с надеждата , че ще бъдат правилно разбрани и от отправящият искането.
37. Не е проблем интензивната писмена комуникация ответник- съд(съдът изброи общо 46 „уведомителни писма“, молби, искания и жалби), нито множеството повтарящи се доказателствени искания в нея и представяне много пъти на едни и същи доказателства.
38. Право на страната е да подава сигнали, жалби, да недоволства и да прави искания за отвод- това също не е съществен проблем.
39. Не е новела за този състав на съда, когато има несъгласие от съда с направени доказателствени искания, да се иска отвод на съответният състав. Не е присъщ само за адвоката на ответника маниер на поведение, свързан с отправяне на прикрити/открити заплахи към съответният съдия, свързани с извършване на дадени проверки от множество различни органи. Подаване на неограничен жалби и сигнали също не са новост.
40. Това прави адвокатът на ответника - сезира многократно инспекторат към ВСС,

главен прокурор, посолства на западно европейски държави, медии(и електронни такива), комисии , данъчно и тн., данните са налични и предоставени от самият него по делото.

41. В настоящият случай и по този начин, адвокатът на ответникът е успял да отведе лично в открито съдебно заседание трима съдии, отправяйки прикрити и не дотам прикрити заплахи към тях, прикрепяйки сигнали до съответни институции, предизвиквайки и „реверсивен“ общ отвод на съдии от определен съдебен район(съдиите в района на ОС – Стара Загора, съдиите в РС- Хасково и част от съдиите на настоящия съд). Доколкото в миналото такова поведение бе присъщо на недоволни граждани- не професионални адвокати, все по- често сме свидетели на такава практика от дадени адвокати, между които е и този на ответника.
42. Съдиите всъщност са и хора. Колкото и да се стремят да работят обективно, те имат своите слабости, бидейки все пак човешки същества. Поставянето им допълнително в стресова ситуация по начин като в настоящото дело, обективно им пречи на правилната работа, а субективно рефлектира и върху здравословното им състояние.
43. Ответникът не е необходимо да го знае, но настоящият състав на съда смята за необходимо да го уведоми, че един от тези съдии, които успя да отведе, към момента на процеса беше болен от болест с летален характер, придружена със силни болки, страдания и сериозен психически стрес. Няколко месеца след даването на отвод, тя вече не е между нас.
44. Съдът няма никакво намерение да бъде морален стожер или съдник на която и да е от страните или на техните адвокати. Сякаш забравяме обаче, че преди всичко останало е хубаво да бъдем човечи. Всъщност законът не е безразличен към основополагащите човешки добродетели. Съдът припомня на адвоката на ответника : "Заклевам се да изпълнявам добросъвестно задълженията си като адвокат в съответствие с Конституцията, законите на Република България и морала, да бъда достоен за необходимите за професията доверие и уважение и чрез поведението си при нейното упражняване и в обществото да проявявам уважение към съда и органите на властта, да защитавам с всички допустими от закона средства правата и законните интереси на моите доверители и подзащитни и да не издавам тайните им. Заклех се."
45. Тъй като съдът е призван да подпомага страните, в контекста на основното си задължение да раздава правосъдие, визирано в отделните проявления на основните начала на ГПК(чл.5- 13 от ГПК), намира за необходимо да даде според възможностите си такава помощ и на адвоката на ответника, по отношение на демонстрираният тук маниер на процесуално поведение.
46. Като че ли заплахата, отправена към настоящият съдия е със сравнително слаб интензитет, искането за отвод не успя да се сдобие с желания резултат. Та в тази връзка съдът препоръчва на адвоката на ответника, ако и когато подаде жалбите за липса на справедлив процес, да направи няколко неща. Първо, ясно да ги наименува , като например името „уведомителни писм“ по – скоро е далеч от тази. Второ, ако до сега посолствата на западните демократични държави не са обърнали достатъчно внимание, да насочи поглед към други посолства на по-отзивчиви държави, които имат ярко изразено отношение на нетърпимост към своеволия на съдиите. Добър пример е Русия, Иран, Узбекистан и други . Не на последно място може да е от полза да разшири и кръга на институциите, към които адресира сигналите си, като премине и на по- трансцендентално ниво. Може

би е добре да се оплаче към известните със своята отзивчивост духовници от арменската апостолическа църква. Темата с отвода е изчерпана от този състав на съда.

47. Искът е изпратен за разглеждане на настоящият съд по предвидения от ГПК и ЗСВ ред, той е родово компетентен на съда и е допустим, следва да се разгледа по същество.

По квалификацията.

48. Съдът приема, че е сезиран с иск , основан на общата хипотеза на чл. 79, ал.1 от ЗЗД, във връзка със задължението по чл. 327, ал.1 от ТЗ, което е неточно изпълнено, което се твърди от ищеца, по съображения, изложени по- долу.
49. Правното твърдение в исковата молба е, че между страните действително е имало сключен договор за изработка, като ищецът е възложител , а ответника-изпълнител, но се претендира вземане, което е възникнало извън този договор. В крайна сметка ищецът твърди наличие на продажба, като той е в качеството на продавач, а ответникът- купувач. Стоката е била предоставена, но цената не е платена.
50. Няма съмнение, че страните са търговци по смисъла на чл.1 от ТЗ.
51. Не може да се спори, че твърдяната сделка е търговска по смисъла на чл. 286 от ТЗ.
52. От тук няма как съдът при постановяване на своят доклад да излезе извън правното твърдение и да квалифицира в доклада си спорното право освен като неизпълнено задължение по търговска продажба- такива са твърденията на ищеца и изрично заявеното от него.
53. Трябва да се прави разлика между правно твърдение и материален субстрат на това твърдение. В правното твърдение- фактите , които се твърдят в исковата молба се подвеждат по правилата на чл.146, ал.1, т.2 от ГПК и съдът е длъжен да подведе тези правни твърдения под съответната правна норма.
54. Възражението в отговора и поддържано от ответника в целият процес е, че става въпрос единствено и само за сключен договор за изработка.
55. Действително в доклада от с.з. на 09.12.19 г. по г.д. № 3322/19 г. по описа на РС-Стара Загора съдът не е посочил изрична правна квалификация нито на иска, нито на възраженията, претендирани от ответника, но словесно ги е възпроизвел. Така процесуална изненада за страните няма.
56. По- нататък в с.з. на 09.06.20 г. новият състав по същото дело е счел, че следва да се допълни доклада и е приел насрещното възражение за привидност на сделката, като е дал правна квалификация на предявения иск с правно основание чл. 327, ал.1 от ТЗ, като е разпределил доказателствената тежест за страните – постановявайки, че ищецът следва да докаже правното си твърдение.
57. До колко е възможно да бъде „поправен“ и допълнен доклада по този ред, след като вече има събрани доказателства не е въпрос, който решаващият състав ще обсъжда. Всъщност той не е от толкова съществено значение и не налага допълнителни процесуални действия.
58. Основното при решаване на спора е, че съдът в своето решение е длъжен да изложи мотиви, в които се посочват исканията и възраженията на страните, преценката на доказателствата, фактическите констатации и правните изводи на съда. Несъмнено в тези мотиви е длъжен да подведе фактите под правото или казано по друг начин – да квалифицира правното основание на предявената претенция повторно.

59. Правното твърдение наистина е свързано с твърдяна търговска сделка- продажба, като се претендира неплатена цена . Релевантна е хипотезата на чл. 327, ал.1 от ТЗ, досежно това задължение.
60. Но тази норма не съдържа самостоятелно право на иск, такъв липсва и в ТЗ. Ако такова основание съществуваше, то щеше да бъде формулирано например като в чл. 327, ал.2 от ТЗ „ ако...има право да иска...“.
61. В този смисъл и съобразно правилото на чл. 288 от ТЗ , следва да се търси правно основание в общият релевантен граждански закон- 33Д.
62. Така релевантна в случая е правната уредба на договора за продажба в чл.183-213 от 33Д, до колкото не противоречи на нарочни разпоредби в ТЗ.
63. Задължение за плащане на цена от купувачът е формулирано в чл. 200 от 33Д. При коректен прочит обаче, тя също не дава право самостоятелно да се предяви иск. Това е така защото се твърди неизпълнение на задължение и не създава специално право, по различно от общото на изправната страна да търси изпълнение.
64. В крайна сметка очевидно е, че правното твърдение е свързано с общият текст на чл. 79, ал.1 от 33Д- кредиторът да иска изпълнение при неточно изпълнение от длъжникът.
65. Тези норми следва да се сметат за релевантни към настоящият спор, с оглед твърденията на ищеца и те трябва да бъдат доказани от него.
66. Възражението за привидност на сделката направено от ответника е, че всъщност продажбата мимикрира действително правоотношение между страните- договор за изработка.
67. Съответни разпоредби за договора за изработка в ТЗ липсват, затова следва да се съобразят тези в чл. 258- 269 от 33Д.
68. В крайна сметка обаче, тези обстоятелства касаят спора по същество, а не допустимост на иска. С нищо не променя хода на делото или пък изводите, които трябва да бъдат сторени, ако се уточни правната квалификация на предявеният иск по начина, отчетен тук.

По същество

69. Ключов момент в настоящото дело е има ли правоотношение между страните, какво е то, в какви параметри е сключено, дали е било действащо към момента на издаване на процесната фактура, дали тя обективира дейност между страните, дали е породено задължение за ответника и какво е то.
70. Важното е, че съдът следва да използва посочената нормативна база, за да отговори на важният въпрос- какво точно е станало между страните и на какво основание.
71. По това дело има представен договор за изработка с материали на възложителя(ишлеме) от 203.2018 г. Договорът не е оспорен, подписан е от името на ищеца от страна на св. Ив. И. и от управител на ответника- твърдението е прието от съда несъмнено.
72. Ищецът твърди, че има и друга сделка между страните- продажба, която се стреми да докаже с представена фактура № 0000000010/31.05.2018 г., издадена от ищеца.
73. Важно е да бъде тълкуван представеният договор комплексно с твърденията за паралелен и независим от него договор, в контекста и на възраженията на ответника.
74. Това тълкуване бе извършено по правилата на чл. 20 от 33Д- да се търси

действителната обща воля на страните. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора обичаите в практиката и добросъвестността.

75. Предварително следва да се посочи, че договорната автономия между страните им дава право свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на повелителните норми на закона и на добрите нрави, като това е за задоволяване на техните интереси(чл.9 и чл. 8, ал.2 от ЗЗД). Няма пречка двама търговци да защитават своите интереси, уговаряйки различни правоотношения по между си, сключвайки различни договори , в едни и същи периоди от време, т.е. няма нищо недопустимо, противозаконно или нестандартно да съществува едновременно договор за изработка и отделно на него – продажба.
76. Дали в случая обаче изобщо съществува продажба е въпрос, който следва да бъде доказан от ищеца. Според този съд, това не е сторено по надлежен ред.
77. Ако се разгледа процесната фактура, от нея става ясно, че на 31.05.2018 г. ищецът счетоводно твърди, че има сделка, изразена в предоставяне на суровина тишу на ответникът на стойност от 7149.60 лв. Какво отношения има обаче между страните бе проследено от съда.
78. Несъмнено се установи, че от 20.03.2018 г. страните по делото са сключили, ищецът- като възложител, ответникът- като изпълнител договор със следният предмет: изпълнителят се задължил на свой риск и по поръчка на възложителят да изработи следното : тоалетна хартия , домакински ролки, салфетки и др. продукти от хартия по конкретна заявка с размери и брой , подаван устно(чл.1, ал.1). Възложителят предоставял на изпълнителя изходни суровини и материали за изпълнение на поръчката, а именно- тишу, описани по количество и размери в съответните приемо- предавателни протоколи, а изходната суровина се приема с такива протоколи, в които се описвало количество и стойност на предадена суровина. Липсвал транслативен ефект на собственост при това приемо – предаване. Предаденото, независимо, че било във фактическата власт на изпълнителя продължавало да е собственост на възложителя(чл.2).
79. Безспорно е, че от тази дата 20.03.18 г. страните по делото са и страни по договор за изработка по смисъла на чл. 258 от ЗЗД, с релевантните на нормата права и задължения. В светлината на чл. 259 от ЗЗД е уговорено друго, че изработката се изпълнява с материали на възложителят.
80. Няма данни, към дата 30.05.18 г. този договор да е бил прекратен. Съгласно чл. 20а от ЗЗД Договорите имат сила на закон за тези, които са ги сключили. Договорите могат да бъдат изменени, прекратени, разваляни или отменени само по взаимно съгласие на страните или на основания, предвидени в закона.

81. Срок не е уговорен в договора. Страните са уговорили писмена форма на комуникация при изменение или др. хипотези с договор(чл.18), а при прекратяване – изрично също писмена в три от хипотезите, свързани единствено и само с неизпълнение на задължения от страните (чл.13, т.1, т.2 и т.4).
82. Следва да се отбележи, че има и налична клауза за един случай, в който комуникацията по договора е устна- когато се отправя заявка от възложителят към изпълнителя.
83. Описано в договора е, че отчитането на предавано тишу, съответно- предаване на продукт става с двустранни писмени протоколи. Такива са установени от в.л.Велев и приложени към заключението- за доставено тишу от 24.03.18, 30.04.18, отново от 30.04.18, 09.05.18 и 14.05.18 г.: ответникът представя приемо предавателен протокол за предадена продукция в периода 16.05.18 до 13.06.18 г.;
84. Няма данни обаче по делото след 14.05.18 г. ищецът да е предавал на ответника тишу с приемо- предавателен протокол. От 31.05.18 ищецът започнал да издава фактури, като такива има на 26.06.18, 27.12.18 и 31.01.18 г. Те фактурират отново доставено на ответника от ищеца тишу, като стойност и количество то е сходно(така заключението на в.л. Илкова) .
85. По същият начин, паралелно с издаденият двустранен протокол, ответникът е започнал да издава и фактури от 31.05.18, 26.06.18, 28.12.18, 12.01.19г. и 30.01.19 г. , в които посочва готов продукт- тоалетна хартия, салфетки и др. подобни.
86. Ответникът има преимуществено дейност, свързана с производство на тоалетна хартия. Дружеството има цех, където има специализирана техника, за да изготвя такъв продукт. По това не се спори, налице е извадка от ТР и свидетелски показания от свидетели водени от ищеца.
87. Несъмнено към началото на 2018 г. , управителите на двете дружества са в много добри отношения- видно отново от свидетелските показания.
88. Ясно става, че всички тези предпоставки способстват между двете дружества да бъде сключен договор за изработка. Характерните му особености, които касаят казуса са, че договорът е писмен и безсрочен. Задължението на възложителят е да доставя тишу, задължението на изпълнителят – да изготвя продукция. Количество и вид на тази продукция се уточнява в „движение“, според конкретните искания на възложителят – устни заявки. Осигуряването на отчетността е уговорено да бъде писмено, при спазване на формални условия- двете страни да се съгласят, че е доставен точно такъв продукт , респективно- че е изготвена точно такава стока, каквато е устно заявена и затова да изготвят двустранен протокол.

89. Договорът е уговорен като възмезден- за изработеното изпълнителят има право на възнаграждение. Интересен е начина, по който се определя неговият размер. Според чл. 3 то се формира както следва: преди реализация на изработеното – в срок до 60 дни сума, представляваща себестойността на услугата по ишлеме, за която сума изпълнителят издавал фактура след плащане; след реализация на изработеното – в срок до 30 дни от реализацията, сума представляваща 50% (текста- поправен ръкописно с подпис) от реализираната чиста печалба от възложителят, за която сума изпълнителят издава фактура след плащане.
90. Казано по друг начин, изпълнителят следва да получи възнаграждение в два компонента. Първият от тях е авансово плащане на изработката, т.е. два месеца преди да бъде извършена съответната работа има право да получи възнаграждение за своят труд. Колко обаче е то- не е описано в договора, използвана е фразата „ себестойността на услугата по ишлеме“. Вторият компонент е дължим *ex post*. Той е свързан със събитие, което е извън властта на изпълнителят и зависи изцяло от действията на възложителят, свързано е с реализиране на готова продукция на пазара, равно е на 50 % от реализирана чиста печалба от нея.
91. За да се установи възнаграждението, което се дължи на изпълнителят за изработката прочее е необходимо : 1. Да се знае каква е себестойността на услугата по ишлеме; 2. Тя да бъде премерена в параметрите на конкретната заявка(чл. 1 , ал.1) ; 3. След изработка и приемане от страна на възложителя на готовата продукция- кога и къде е реализирана тя; и 4. Каква чиста печалба е получил възложителят, за да може да бъде платена втората компонента от възнаграждението- 50 % от тази печалба на изпълнителят.
92. Но по това дело нито една от страните не говори за възнаграждението на ответника, твърдението и на двете страни е, че се извършва счетоводно прихващане на насрещни задължения и така се уреждат отношенията между тях. Но в договора се говори за авансово плащане преди всяка заявка, а фактури до 31.05.18 г. за такова плащане липсват. Няма никакви данни за плащане на възнаграждение, нито за издадена фактура от страна на изпълнителят и по-нататък- трябва да се прави разлика между издадените фактури за изготвена продукция. Дали в последните е калкулирано възнаграждението на изпълнителят по делото не се споменава. Изобщо пък липсват данни да е осъществен контрол или пък да има плащане на възнаграждение по втора компонента
93. Съдът изцяло е скептичен към счетоводството и на двете дружества, по тази

причина данните, дори и тези, които са в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството, не могат да бъдат приети за достоверни. Този извод се налага от четирите счетоводни експертизи по това дело. Показателно е заключението на тройната експертиза, според което липсва съответствие между предадена и приета продукция и при едното и при другото дружество. При изготвяне на своите заключения, вещите лице не посочват в счетоводството да има данни за платено и/ или фактурирано възнаграждение на изпълнителят- ответник. Те обаче еднопосочно отграничават двата периода, при които отчитане става по различни начини- първият – до 31.05.18 г. с двустранни протоколи и вторият- след това , поне до 30.01.19 г.- с издаване на фактури- ищецът- за доставяне на тишу, ответникът- за изтовена продукция. Отново трябва да се подчертае, че нито едно от вещите лица не споменава за налична фактура по авансови плащания по договора за изработка в нито едно от дружествата.

94. И наистина, с уговорената по един комплициран механизъм определяемост на дължимото възнаграждение на изпълнителят – ответник, с допълнителният проблем по отношение на обема и вида на устните заявки, начина на отчитане – дали по килограми- дали по стойност и тн., всичко това сочи към проблем в счетоводството на двете дружества.
95. Но това не е проблем на съда по това дело. Просто изводът е, че няма как да бъдат доверени данните в счетоводствата им, по този начин и четирите счетоводни експертизи бяха възприети от съда частично, в контекста на обследваният от съда въпрос за действителният характер на правоотношението между страните.
96. Много голяма яснота дават свидетелските показания на св. Ив. И., който обстойно и твърде безкористно обяснява пред съда действителният характер и смисълът на промяната в отчитането- просто данъчните са казали на ищеца, че е добре да започнат да фактурират.
97. Така е ясно, че действителната воля на страните е именно ищецът да доставя тишу, а ответникът- да изработва тоалетна хартия и други сходни продукти. И доставката, и приема се извършват за сметка на ищеца, с негов транспорт, франко- база на ответното дружество. Готовият продукт се реализира от ищеца на пазара. Страните не са имали намерение да уговорят една поръчка, а трайно да бъдат реализирани множество поръчки, така , както ищеца ги заявява, по реда и условията на договора за изработка.
98. Промяната, която страните правят конклюдентно е свързана с начина на отчитане, т.е. те дерогират по обща воля в един период от време уговорката за съставяне на приемо- предавателни протоколи, като вместо това уреждат финансовите си отношения с издаване на фактури за доставка, където фигурира стойност на отбелязаната суровина/ стока. Всъщност те сами нарушават договора си в тази част.
99. Но отношенията между страните са винаги насочени към задоволяване на техните интереси, освен ако не противоречат на закона. Този съд не се занимава с данъчното законодателство, за делото е важно да се посочи, че неизпълнението на дадена уговорка в договора не го прави нищожен, нито пък го опорочава. Фактически изпълнение има, но дали е точно или неточно- това е проблем на доказването.
100. Тук трябва да се посочи, че ответникът също от 31.05.18 г. започва издаването на фактури, но между страните е подписан двустранен протокол, обхващащ предходен и следващ период от време- поне до средата на юни.

101. Никаква логика няма при протичащ процес на периодични доставки и изготвяне на стока, ответникът да отдели част от тишето за цели извън договорните отношения или пък да прецени , че трябва да закупи тишу.
102. Всъщност, единственото доказателство в подкрепа на твърдението на ищеца е въпросната фактура № 0000000010/31.05.2018 г. Без съмнение тя е годно доказателство и може да обоснове дори и самостоятелно фактът, че между страните има отделна търговска сделка. Когато обаче в съвкупният анализ на доказателствата се установят факти, видно от които не е демонстрирана в обективната действителност такава сделка, то няма как съдът да уважи иска на това доказателство и то тълкувано така , както ищецът твърди.
103. В съвкупността си всички факти говорят, че към 31.05.18 г. единствената промяна между страните по договора за изработка е в начина на тяхното взаимно отчитане, с оглед известно съобразяване с финансовото и данъчно законодателство.
104. За този съд няма никакво съмнение, че търговска продажба между страните няма, напротив има договор за изработка на стоки, с продукт предоставен от възложителят, а фактурите са начин, избран в процеса на изпълнението за по-добра и съответна на законодателството отчетност.
105. След като няма доказан договор за продажба, то по смисъла на чл. 327, ал.1 от ТЗ задължение за ответника да заплати претендираната цена не е възникнало. От тук претенцията за плащане поради неточно изпълнение е неоснователна и недоказана.
106. Съдът няма право да обсъжда претенцията на друго , непредявено основание. В частност , изводи в посока липса на изпълнение / неточно изпълнение на договор за изработка тук не се правят.
107. Тъй като възражението в отговора на ответника в горният смисъл е напълно обосновано, то съдът не следва да се произнася по въпрос за привидност на сделката.
108. Не е от значение за спора има ли доставка на тишу по проясната фактура, кой я е изпълнил, има ли изработено , което да е съответно на предадената суровина, какъв е бракът и тн.
109. По тази причина е без значение дали ищецът и ответникът счетоводно правилно са отразили фактурата и тн.
110. Пак по тази логика е съвсем без значение за този съд има ли нарушения на данъчни закони или пък дали има престъпление.
111. Същото дава основание и да не се обсъждат останалите събрани по делото доказателства като ненужни.
112. Искът като неоснователен следва да бъде отхвърлен изцяло.

По разноските

113. Ответникът печели това дело и по правило има право на направените по делото разноски.
114. Липсва списък по чл. 80 от ГПК.
115. Липсва и яснота какви са разноските. Представени са няколко нехарактерни договори, с посочени платени суми за адвокат, през различни състави , понякога и при един и същ съд.
116. В допълнение е повдиган въпрос за надвнесени суми за експерти и тн. От тук пък не става ясно какъв е размерът на направените разноски , т.е. тази претенция е недоказана.

117. Този съд е съществено затруднен да прецени какви разноси и защо са направени, така и не може да ги присъди с настоящото решение
118. По тази причина, разноските следва да бъдат понесени между страните така , както са направени.

Водим от горното , съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от УНИКАТ ЕООД, ЕИК123134493, седалище и адрес на управление гр. Стара Загора, бул. Цар Симеон Велики №1, ет.5 , офис 28, с управител Я.Т., съдебен адрес гр. Стара Загора, ул. Захарий Княжески, № 73, адв. Н. М., АК- Стара Загора, иск за осъждане на „И. КОМЕРС“ ООД, ЕИК825307513, седалище и адрес на управление гр. Пловдив, р- н Южен, ул. Трети март №28, ет.2, ап.8, представлявано от управителите Георги Стефанов И. и Стефан Георгиев И., съдебен адрес- гр. Пловдив, ул. Опълченска, № 4, адв. А. Д., АК- Пловдив да заплати сумата в размер на 7149.60(седем хиляди сто четиридесет и дават лева и 60 ст.)лв. главница по фактура № 10/ 31.05.2018 г. за закупена от него рула тишу като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** и **НЕДОКАЗАН**.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните пред ХОС

Съдия при Районен съд – Димитровград: _____